

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. — Έτος Β' Άριθ. 81

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Έπιστολαί και επιταγαί απ' εθθείας
πρός την Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΤΕΡΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Όδός Αγίου Κωνσταντίνου 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 18 — Έξωμ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ , , 10

Γίνονται δεκταί και συνδρομαί δι' αποστέλλον
ἀριθμὸν φύλλον, καθορισθέντων
ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Μιζιτόου» (Άθήναι)

Χρῶμα ἐπίδερμίδος: σιτόχρουν. Μάτια
καστανά. Μαλλιά: καστανά σκοῖρα. Ἀ-
νάστημα 1 μ. 66. Ἐτῶν 25.

«Ζουμπούλι» (Αλεξάνδρεια)

Χρῶμα ἐπίδερμίδος: μελαχρουνόν. Μά-
τια: καστανά. Μαλλιά: καστανόμαυρα.
Ἀνάστημα 1 μ. 68. Ἐτῶν 24.

Ὁ κ. Maurice de Waleffe, ὅστις
εἶνε ὁ ὀργανώσας τὸ δημοψήφισ-
μα τῆς καλλονῆς ἐν Γαλλίᾳ ὡς
ἀντιπρόσωπος τῆς παρισίνης ἐφη-
μερίδος «Journal», ἀπήνησεν εἰς
ἐπιστολὴν τοῦ ἀρχισυντάκτου μας
κ. Δ. Γενοβέλλη σχετικὴν πρὸς
τὸ ὑπὸ τῆς «Σφαίρας» διεξαγόμε-
νον δημοψήφισμα τῆς καλλονῆς,
δι' ἐπιστολῆς του ἐχούσης κατὰ
μετάφρασιν ὡς ἑξῆς:

Παρίσι 1)14 Ἰουλίου 1920

Ἄξιότιμε Κύριε Συνάδελφε
Ἔλαβα εἰς τὴν «Journal» τὴν ἀπὸ
29ης Μαΐου ἐπιστολὴν σας.

Ἡ «Journal» ὀργάνωσε πράγμα-
τι μέγα δημοψήφισμα καλλονῆς, ἡ δὲ
ἐκ τούτου ἀναδειχθεῖσα Βασίλισσα
(ἐκλεγείσα ὑπὸ τῶν ἐκλογέων τῶν κι-
νηματογράφων εἰς τὰς 49 περιφερεί-
ας τῆς Γαλλίας), θὰ προκληθῆ περὶ
τὰ μέσα τοῦ ποσοσχοῦς Ἰανουαρίου
εἰς τὴν Côte d'Azur—Νίκαια—ὑπὸ
τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τῆς πόλεως.

Ἡ πόλις τῆς Νίκαιας προτίθεται
νὰ δεξιωθῆ φιλοφρόνως καὶ νὰ φι-
λοξενήσῃ ἐπὶ δικτῶ ἡμέρας τὴν ὀραι-
ότεραν γυναῖκα ἐκάστης χώρας τοῦ
κόσμου, καὶ ἡ ὀραιότερα γυναῖκα τῆς
Ἑλλάδος μετὰ χαρᾶς, φρενιά, θὰ γί-
νη δεκτὴ εἰς τὸ διαγώνισμα τοῦτο τῆς
καλλονῆς. Δι' ἕλας τὰς συναφτεῖς λε-
πτομερείας τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ
ἐλαμβάνατε τὸν κόπον νὰ γράψετε
ἀπ' εθθείας πρὸς τὸν κ. Santiaggi
προδεδρὸν τῆς Ἐνώσεως τῶν Συνδι-
κάντων τῆς Côte d'Azur, 32, rue
de l'Hôtel des Postes εἰς Νίκαιαν
καὶ πρὸς τὸν κ. Roy, διευθυντὴν τῆς
δημοτικῆς ἀρχῆς τῆς Νίκαιας, 20,
boulevard Poissonnière, εἰς Παρι-
σίους. Οἱ δύο οὗτοι κύριοι θὰ σὰς
παράσχουν ἕλας τὰς ἀπαραιτήτους
πληροφορίας.

Ἀπὸ μέρους τῆς ἡ «Journal»,
ἐὰν εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ ἀποστεί-
λετε λεπτομερείας ἐπὶ τοῦ δημοψη-
φισματός σας, τῶν ὑποψηφίων καὶ
τῆς ἀναδειχθεῖσας Βασίλισσας, θὰ
ἰσωρήσῃ καθήκον τῆς ν' ἀφιερῶσῃ
ἀρθρον πολὺ συμπληρικόν.

Δεχθῆτε, κύριε Ἀρχισυντάκτα, τὴν
διαβεβαίωσιν τῆς διακεκριμένης μου
ἐπολήψεως. Maurice de Waleffe».

Εἰς τὴν Β' σελίδα
ἡ στήλη τῆς Δ-ίδος ΝΟΡΑΣ

(4) ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ (4)

Ἐκ τῶν δημοσιευθειῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 81 φύλ-
λον τῆς «Σφαίρας» προτιμῶ τὴν ὑπὸ τὸ ψευδῶ-

νυμον Ἰδιοκτήτης
Τόπος διαμονῆς Ἰδιοκτήτης

..... Ἰδιοκτήτης

«Μενεξές» (Άθήναι)

Χρῶμα ἐπίδερμίδος: ἐλαφρῶς μελα-
χρουνόν. Μάτια: μαύρα. Μαλλιά: κα-
στανά. Ἀνάστημα 1 μ. 64. Ἐτῶν 18.

«Ἀνεμόνη» (Θεσσαλονίκη)

Χρῶμα ἐπίδερμίδος: λευκορρόδιον.
Μάτια: βαθειὰ καστανά. Μαλλιά: τὸ ἴ-
διο. Ἀνάστημα 1 μ. 50. Ἐτῶν 18.

Το Χαλαρικόον δηληροδών

πανουρριών το ανάρνησμα

Πρέπει να ξέρετε ότι ο Χαλαρικός, σαν άνθρωπος του κόμμου που ή ο, δεν παρέλειπε να προσφέρει διάφορα δώρα, όταν του το επέβαλον οι κομμαί του υποχρεώσεις...

* Άλλοτε πάλι στην έορτή μιας κυρίας της οποίας έκανε κόρτε ο Χαλαρικός ήθελε να σταίη ένα δώρο, λυπώων όμως να όπως λεπί για να το αγοράσει...

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΓΙΟΥΝΤΕΣ

Η έρευνα του Γιουντές εις την οίλιαν του Χορέυ δεν απέρη άκαρπος, διότι εις μίαν βιβλιοθήκη ανέκαλυψε πολυαριθμους φακέλους, ενός των οποίων υπήρχον τα σχέδια όλης της παρελθούσης και της μελλούσης δράσεως της...

Το πρώτο πράγματι επέλεξε η καρδιά του έρωτα εις τα χείρας του τρομερού ανιπαλου του, έπερή έπευρημένος μετι της γρ Άπρεμν εις μίαν λέμβον του Σηκουάνα, ίνα αποκαρυνθή της έκαυλας...

Η ΜΑΓΕΙΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ Μ' ΕΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΝ - ΝΟΟΜΑΝΤΗΝ

Επεξήγησις της επιστήμης του — Πώς εγγράζεται — Δίφοροι ποσοφηταί του. — Η δύναμις της υποβολής. — Ο ύπνωτισμός — Προγνωστικά του γάμου — Τα θύματα των φαντασμών

Μόλι εισηλάη εις την κοζίναν μου εις τον μου μενιά εταχίτως και κλείνει εμρηκικό, την πόρταν... Άλλοτε πάλι εισηλάη εις την κοζίναν μου εις τον μου μενιά εταχίτως και κλείνει εμρηκικό...

— Όχι, μου άπαντά ε σίσις. Μαγεία και άληθεια και άπαια μυστηριώδη δεν υπάρχουν εις τον νία α μας Σπιαρον μόνον... — Εύχαριστως. Τ' όνομά σας ; — Δημοσθένης.

— Όχι, δέν θέλω να είπα αυτό. Η καρδιά σας εις πιστή και μένετε πιστός σ' αυτήν που έχετε τώρα... — Τί μου λέτε ; Σίγ' αμην θα εις η προίκα... — Άλλα δέν άρκει μονον αυτό.

ΑΙ ΦΡΑΙΟΤΕΡΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΤΑ ΔΗΜΟΦΙΛΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

Εδιαβάσατε εις την α' σελίδα την επιστολήν του κ. Μ. de Waleffe προς τον κ. Αρχιεπισκόπον ; Ηδιστε πως οι έξοποι γυναικίον να έκτιμον και να τιμούν κάθε εν έν η ποταπάθη, έσο και εν δέν άφορα την χράον των ;

— Όχι, ατά πρέπει να τα λαμβάνουν σοβαρώς εν' όψη αι άναγνώστρια και οι άναγνώστα δ' αν ψηφίζον, δια να ψηφίζον τάς πραγματικώς φραιότεράς έκάστης οειάς, εις τρώον όστι ή εκλεγχομένη βασιλίσα της καλλονής να συγκεντρώη όλα τα π' σονικηματα, δια να συναγωνισθή επικυχός με τάς όμοιο έσοσ γυναικας όλου του κόμμου.

Πολύ φοβόμαι όμως μήπως παρελθόν αι προτροπαί μου αταί, διότι οι άναγνώσταί κατενόησαν μόνον την μεγάλην σημασίαν του δημοψηφισματός μας και άπεδούσαν με προθυμίαν αι ένδοξασιάδων και δώσαν την ψήφον των. Άπό της έκδόσεως της «Σφαιρας» ούδέποτε άλλοτε το καθήμενόν ταξιδρομοιεν την ύπηξεν όσον κατά την περιόδον αυτήν όγκώδες. Όλαι και όλοι όσοι μου στέλλουν ψηφοδέλτιον θεωρούν καθήκον των να μου προσπέσουν και διά συγχρητηριόως λέξεις, να τονίσουν ένα σύντομον ύμνον προς τάς δημοσιευμένας καλλονάς, να μου εκδηλώσουν δια παντός τρόπον το ένθυσμόν των...

ΝΑ ΜΕ ΘΥΜΑΣΑΙ...

Να με θυμάσαι σαν η ροδόχυση η Αθή ανόγει τα παλάτια της στον άστειράλλη 'Ηλιο. Να με θυμάσαι σαν η νύχτα η σκοτεινή από μιλούς σου περνάει σκυμμένη και σέρνοντας χίλιος Ισκιους... Να με θυμάσαι σαν το κοράκι σου τ' άπαλό π' αναταράζουν χίλις σκεψι ήδονικες. Να με θυμάσαι και σαν η Μίτρα μου η σκληρή από σένα, άγαπητέη, με χωρίζεις. Και τότε άκόμα μ' φωνή απ' τα βαθύ των δαδών γλυκά-γλυκά θα σου λέη : Ου ή ου...

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΡΓΑ

ΑΔΑΔΑΓΗ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

Όπως κάθε κύριος οερόμενος τον εαυτόν του, έπηγα κι' έγω πρό δεκαπέντε ημερών στην Αθήνα να ξεκουρασθώ από τους κόπους της καθημερινής βιοπάλης και να ανακτήσω δυναμεις με την λουτροθεραπείαν. Αν μ' έρωτάτε πως τα πέρασά εκει στην Αθήνα, καλά, ευχαριστώ. Και αν μ' έρωτάτε πως κ' επέστρεψα τόσο γρήγορα ενώ τώρα σκεπιδός εις η εποχή των λουτρών, θα σας κάμω τη χάρι να σας τό ειπω κι' αυτό :

Την πρώτη ήμέρα που έφθάσα στην Αθήνα, μόλις άπεριβρήθη εις μια στανίαν ευδασειά. Ο καθαρός αέρας, βίεπετε, η άπαιλαγή από της σκοτεινής των υποθέσεων, το θαλασσιο ταξείδι, όλα αυτά μ' έκαναν χαρούμενον, κ' έπερτασάσθα έλαφρός, σφυρίζοντας και στριμγογυρίζοντας το μαστούνι άνάμεσα στα δάκτυλά μου. Έβαφα όμως τό μαστούνι ξεφύρι εν από τό δάκτυλά μου και με τη φόρα που ειχε, τινάξεται ψηλά το ειλογημένο και κάνει θύμάλια ένα φανάρι του Δήμου. Βήκα και τό φρονιμώτερον που ειχα να κάμω, ήταν να περιουλλέξω τό μαστούνι μου και ν' αποκαρυνθώ γρήγορα, όταν ένας χωροφύλακας μ' έσταμάτησε :

— Έσείς, εις ποιο τόπο σπασατε τό φανάρι ; — Έγώ, από άπορευξία, έξέτασα... — Δέν λέω ότι τό εκάνατε επίτηδες, γιατί τότε θα σας έκαιρα μέσα. Έπειδή όμως ή ζημία έγινε και τό φανάρι κοστίζει, δόσσε μου τ' όνομά σας και τη διεύθυνσί σας... Θα τό άσέρω στον άστυνόμο κ' αυτός άξιόριο θα σας καλέση να πληρώσετε την όξια του φαναριού. — Τι να κάμω ; — Ολολόγησα ότι όνομαζόμου Βελλεφερόντης Γκαρσοπούλου και ότι έπρόκειτο να μείνω στο ξενοδοχείο των «Τριών Αστέρων». Έπήρη σπινειάσι και μ' άφηκε έλευθερον να εξακολουθήσω τον δρόμο μου προς τό ειρημικό ξενοδοχείον. Καθώς όμως έβράδιζα έσκεπτόμου :

— Πρώτα-πρώτα ειςαι ένας άπόρροετός, πτωχέ μου Βελλεφερόντης, και πρό πάντων ειςαι άνόητος ! Ήταν άνάγκη, βρε κουτέ, να δώρησ το άληθινό όνομα σου και τη διεύθυνσί σου στον χωροφύλακα, άφου κανείς δέν σε ξέρει εδώ ; — Έθυμήθηκα όμως ότι την στιγμήν που άπεριβάζομου ειρηκά στην προκομαία τον φίλο μου κίχον Αρταξέρην Χρυσότοπουλον, ο όποιος εκείνην την στιγμήν επεβίβαζέ το για να φύγη από την βίβηνον. Μία ετίειουσα ύπόθεσις τον, καθώς μου ειπε, τον ήναγκαζε να διακόψη εις τό μέσον τα λουτρά του και να επιστρέψη εις τάς Αθήνας. Σύμπτωσης ή έσο μιά κάρτα του εις τό πορτοφόλι μου και με την βύθειαν αυτής άμέσως κατέστρεψα τό σημείον μου : — Βέβαια, έσκέφθηκα, το καλύτερο ήταν να δώσω στον χωροφύλακα ψεύτικο όνομα, για να μίν πληρώσω την όξια του φαναριού. Άφου όμως εκάμα την ά-ορησί κ' έδωκα τό άληθινό μου, δίνω ψεύτικο στο ξενοδοχείο, εις κ' εις τό ίδιο κείνι. Όταν κείνον έφθάσα στο ξενοδοχείο, έδωκα την κάρτα του φίλου μου άντι της δικής μου και ο ξενοδόχος με κατέγραψε στα λίμπρα του ως «Αρταξέρην Χρυσότοπουλον».

Αισθάνομαι να κοκκινίζω από έντροπήν, διότι άνήκω εις τό άνδρικόον φύλον, όταν σκέπτομαι ότι υπάρχουν άνδρες οι όποιοι εκμεταλλεύονται την άδυναμίαν των κομμοίτων δια τον γάμον, και τα παραπλανούν με απατηλάς υποσχέσεις, τα καταστρέφουν, και να τα εγκαταλείψουν έπειτα ράκη ή ήκιά, νατάγια άξιολύπητα της ζωής, προωρισμένα να καταλήθουν εις τον λιμένα της άτιμίας.

— Όσας παραστρατισμένας γυναίκας συνήγησα εις τον βίον μου, δάμι με τό ίδιο μοτίβο μου έδικαιολόγησαν τό κατανήγία των : 'Ο «πρώτος» ήτο ο αλόγιος εκάποιος ο όποιος τάς έξηπάτησε με τό δόλωμα του στεφανού, τάς διέφθειρε, τάς εγκατέλειψε, και άποδιωγμένες από τό σπίτι των, περιφρονημένες από την κοινωνίαν, έξέτασα.

— Όι εκάποιοι αυτοί δέν εις άνδρες, όχι ! Δέν έχουν τίποτε τό κοινόν με τους άνδρας, διότι εις υπερεπτή άνανδρία ν' άραρηί κανείς με ψευδεις υποσχέσεις από ένα κορίτσι τό καύημα της αγνώστιας του, χωρίς να έχη σκοπόν να τό κάμη σφεγγόν του. Και εκτός τούτου εις η κυνικότερα των όμοιοιων ότι οι κύριοι αυτοί εις άνίκατοι να προσελκύσσουν μίαν γυναίκα ή όποια δέν εις αξίωσις ; γάμου, και δι' αυτό άναγκάζονται να προσφύγουν εις εξαπατήσεις δια να Ικανοποιήσουν τάς άνδρικές των όσυχας. Και αυτό φυσικά δέν εις καθόλου κολακευτικόν δια τον άνδρικόον των έγοιμόν.

— Δέν διόλω δι' εκείνους οι όποιοι, σχετιζόμενοι ες άγαθής προθέσεις με μίαν δεσποινίδα, άποκαρυνονται αυτής άργότερα, διότι βλέπουν ότι δέν εις η γυναίκα την όποιαν άπειρεύθησαν ως σφεγγόν των, διότι σν τή χείρ άνακαλύπτουν εις αυτές έλαττώματα, τα όποια δέν άντελέφθησαν εδώς ες άρχής. Όχι ! Αυτοί κάμουν πολύ καλό ν' άποκαρυνονται, διότι ή υπό τοιούτους όρους και μέσως σατανικής μεγαλοφίτις εις καταστρώσει ο άρχηγός της. Χίρις εις αυτά ο Γιουντές θα ήδύνατο να όσση τους δυστυχεις εκείνους οίτινες επρόκειτο να πέσουν θύματα της τρομεράς συμμορίας. Άλλά δέν επρόκειτο μόνον περί αυτού. Ο Γιουντές άντελαμβάνετο ότι από της στιγμής : αυτής ο Χορέυ θα τό ήνοιεν ένα άγριον πόλεμον, ο όποιο, δέν θα ήλιγε παρα με την έξόντασιν του ενός εκ των δύο. Και πραγματι δέν ήπατήθη. Τήν επομένην ο Χορέυ βλέπον ότι κατ' ούδένά άλλον τρόπον θα ήδύνατο ν' άπαιλαγή του Γιουντές, άπεφάσας όπως τή βοηθείη της γρ Άπρεμν ει-σάληθ δια νικτός κρυφίως εις την έπαυλη Ζουαγής και θεση εντός αυτής μεγάλης ποσειτας δυαμιτιδός, δια της εκρήξεως της όποιος όχι μόνον ο Γιουντές, αλλά και όλη η οικογένειά του θ' άνεινιάσσαντο εις τον άέρα. Τούτο πράγματι επέλεξε η καρδιά του έρωτα εις τα χείρας του τρομερού ανιπαλου του, έπερή έπευρημένος μετι της γρ Άπρεμν εις μίαν λέμβον του Σηκουάνα, ίνα αποκαρυνθή της έκαυλας. Ένώ όμως το όσημα του ποταμού άπεκαρυνε την λέμβον, εν άποροσπον σνήρη : Έπί της άριστεράς όχθης ο αγαθός Κοκωνάεν ήνωγυησός άγχιόπατις ; άδέλιος όμως καθός ; ήτοι εις όλα του, άλλου έσκόπευε και άλλου εκτυπώσε : ούτω ένω κατ' εκείνην την στιγμήν έσκόπευε μίαν άγχιόπατιαν ετι-πλέουσαν του οσηματος, η σφαιρα του όπλου του έλαβε διεύθυνσον προς την λέμβον των δύο καουθρον και ένεπαρη άκριβός εντός του κριβιότιου του περιεχόντος την δια την άνατίνασιν της έκαυλας του Γιουντές, άναμνίτιδα. Έπικολούθησε τρομαξ έκρηξις και ένροπή άφθαλμόν, Κόζεϋ, γρ Άπρεμν και ένροπή άφθαλμόσταν κατά πολυαριθμα τεμάχια προς τον άέρα. Τοιουτοτρόπος χάρις εις την άδεξιότητα του σφελούς Κοκωνάεν, η Έρεβόδης Συμμορία στεγηθείσα του άρχηγου τη και της κυριώτερας του συνεργάτιδος, εδούθη αύτοματως. Η Γαλλική κοινωνία άπηλλάγη από τον έφιάλην της. Και ο Γιουντές, άφου ήλόθηνε τους γάμους του άδελφού του μετά της Ροζα, άνεπαθε τό πραγματικόν του όνομα κομης Ιουκώρος ντε Τρεμξ και έζησε μεχι βαθύ, γήματι εν μέση της άγαπημένης συζύγου του και του ποσειφίλιος υιού της, εύτυχής και ύπερήφανος διότι τάσας άθώας ύπαρχεις έδωσαν από τους ύνυχας της ; τρομερωτάς και κατασθνωτώτερας των συμμοριών, άς ειςθε ποτέ ο κόσμος.

— Έπειτα, εις εκείνην μέρα μου, μήπως με άνεκάμψιν ότι έδωκα ψεύτικο όνομα ; — Άλλά δέν ά γήρα να μάτω την πικρή αλήθεια. Όταν παρουσιάσθηκα μπροστά στον άστυνόμο, μ' εκύτασε μ' ένα βλέμμα περιφρονησας και μ' η έγούλλισες : — Α, καλώς τό αληκόμο !... Έ ύέλιου που τό κάσος από τό ξενοδοχείον του Μαύρου Γάτου χωρίς να πληρώσης της εκάτον πενήτη δροχμές που χωσ όσσεσ ; — Χριστό έγω έκάτον πενήτη δροχμές στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ! έμορμούρια έ-δω κόπος όδρος με εις κόψει. — Έλα, έλα, μίν κάμς τον κουτό, κύριε Αρταξέρην Χρυσότοπουλε. Έκάθησες στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ; δεκαπέντε μέρες χωρίς να πληρώσης πεντάρα. Κι' ένόμι...

ΤΑ ΤΡΙΩΝ

Το χρονικόν της καρδιάς ΜΠΟΥΚΟΤΑΣ ΑΓΓΙΩΝ

— Έπειτα, εις εκείνην μέρα μου, μήπως με άνεκάμψιν ότι έδωκα ψεύτικο όνομα ; — Άλλά δέν ά γήρα να μάτω την πικρή αλήθεια. Όταν παρουσιάσθηκα μπροστά στον άστυνόμο, μ' εκύτασε μ' ένα βλέμμα περιφρονησας και μ' η έγούλλισες : — Α, καλώς τό αληκόμο !... Έ ύέλιου που τό κάσος από τό ξενοδοχείον του Μαύρου Γάτου χωρίς να πληρώσης της εκάτον πενήτη δροχμές που χωσ όσσεσ ; — Χριστό έγω έκάτον πενήτη δροχμές στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ! έμορμούρια έ-δω κόπος όδρος με εις κόψει. — Έλα, έλα, μίν κάμς τον κουτό, κύριε Αρταξέρην Χρυσότοπουλε. Έκάθησες στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ; δεκαπέντε μέρες χωρίς να πληρώσης πεντάρα. Κι' ένόμι...

— Έπειτα, εις εκείνην μέρα μου, μήπως με άνεκάμψιν ότι έδωκα ψεύτικο όνομα ; — Άλλά δέν ά γήρα να μάτω την πικρή αλήθεια. Όταν παρουσιάσθηκα μπροστά στον άστυνόμο, μ' εκύτασε μ' ένα βλέμμα περιφρονησας και μ' η έγούλλισες : — Α, καλώς τό αληκόμο !... Έ ύέλιου που τό κάσος από τό ξενοδοχείον του Μαύρου Γάτου χωρίς να πληρώσης της εκάτον πενήτη δροχμές που χωσ όσσεσ ; — Χριστό έγω έκάτον πενήτη δροχμές στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ! έμορμούρια έ-δω κόπος όδρος με εις κόψει. — Έλα, έλα, μίν κάμς τον κουτό, κύριε Αρταξέρην Χρυσότοπουλε. Έκάθησες στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ; δεκαπέντε μέρες χωρίς να πληρώσης πεντάρα. Κι' ένόμι...

ΤΑ ΤΡΙΩΝ

— Έπειτα, εις εκείνην μέρα μου, μήπως με άνεκάμψιν ότι έδωκα ψεύτικο όνομα ; — Άλλά δέν ά γήρα να μάτω την πικρή αλήθεια. Όταν παρουσιάσθηκα μπροστά στον άστυνόμο, μ' εκύτασε μ' ένα βλέμμα περιφρονησας και μ' η έγούλλισες : — Α, καλώς τό αληκόμο !... Έ ύέλιου που τό κάσος από τό ξενοδοχείον του Μαύρου Γάτου χωρίς να πληρώσης της εκάτον πενήτη δροχμές που χωσ όσσεσ ; — Χριστό έγω έκάτον πενήτη δροχμές στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ! έμορμούρια έ-δω κόπος όδρος με εις κόψει. — Έλα, έλα, μίν κάμς τον κουτό, κύριε Αρταξέρην Χρυσότοπουλε. Έκάθησες στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ; δεκαπέντε μέρες χωρίς να πληρώσης πεντάρα. Κι' ένόμι...

ΤΑ ΤΡΙΩΝ

— Έπειτα, εις εκείνην μέρα μου, μήπως με άνεκάμψιν ότι έδωκα ψεύτικο όνομα ; — Άλλά δέν ά γήρα να μάτω την πικρή αλήθεια. Όταν παρουσιάσθηκα μπροστά στον άστυνόμο, μ' εκύτασε μ' ένα βλέμμα περιφρονησας και μ' η έγούλλισες : — Α, καλώς τό αληκόμο !... Έ ύέλιου που τό κάσος από τό ξενοδοχείον του Μαύρου Γάτου χωρίς να πληρώσης της εκάτον πενήτη δροχμές που χωσ όσσεσ ; — Χριστό έγω έκάτον πενήτη δροχμές στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ! έμορμούρια έ-δω κόπος όδρος με εις κόψει. — Έλα, έλα, μίν κάμς τον κουτό, κύριε Αρταξέρην Χρυσότοπουλε. Έκάθησες στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ; δεκαπέντε μέρες χωρίς να πληρώσης πεντάρα. Κι' ένόμι...

ΤΑ ΤΡΙΩΝ

Το χρονικόν της καρδιάς ΜΠΟΥΚΟΤΑΣ ΑΓΓΙΩΝ

— Έπειτα, εις εκείνην μέρα μου, μήπως με άνεκάμψιν ότι έδωκα ψεύτικο όνομα ; — Άλλά δέν ά γήρα να μάτω την πικρή αλήθεια. Όταν παρουσιάσθηκα μπροστά στον άστυνόμο, μ' εκύτασε μ' ένα βλέμμα περιφρονησας και μ' η έγούλλισες : — Α, καλώς τό αληκόμο !... Έ ύέλιου που τό κάσος από τό ξενοδοχείον του Μαύρου Γάτου χωρίς να πληρώσης της εκάτον πενήτη δροχμές που χωσ όσσεσ ; — Χριστό έγω έκάτον πενήτη δροχμές στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ! έμορμούρια έ-δω κόπος όδρος με εις κόψει. — Έλα, έλα, μίν κάμς τον κουτό, κύριε Αρταξέρην Χρυσότοπουλε. Έκάθησες στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ; δεκαπέντε μέρες χωρίς να πληρώσης πεντάρα. Κι' ένόμι...

— Έπειτα, εις εκείνην μέρα μου, μήπως με άνεκάμψιν ότι έδωκα ψεύτικο όνομα ; — Άλλά δέν ά γήρα να μάτω την πικρή αλήθεια. Όταν παρουσιάσθηκα μπροστά στον άστυνόμο, μ' εκύτασε μ' ένα βλέμμα περιφρονησας και μ' η έγούλλισες : — Α, καλώς τό αληκόμο !... Έ ύέλιου που τό κάσος από τό ξενοδοχείον του Μαύρου Γάτου χωρίς να πληρώσης της εκάτον πενήτη δροχμές που χωσ όσσεσ ; — Χριστό έγω έκάτον πενήτη δροχμές στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ! έμορμούρια έ-δω κόπος όδρος με εις κόψει. — Έλα, έλα, μίν κάμς τον κουτό, κύριε Αρταξέρην Χρυσότοπουλε. Έκάθησες στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ; δεκαπέντε μέρες χωρίς να πληρώσης πεντάρα. Κι' ένόμι...

ΤΑ ΤΡΙΩΝ

— Έπειτα, εις εκείνην μέρα μου, μήπως με άνεκάμψιν ότι έδωκα ψεύτικο όνομα ; — Άλλά δέν ά γήρα να μάτω την πικρή αλήθεια. Όταν παρουσιάσθηκα μπροστά στον άστυνόμο, μ' εκύτασε μ' ένα βλέμμα περιφρονησας και μ' η έγούλλισες : — Α, καλώς τό αληκόμο !... Έ ύέλιου που τό κάσος από τό ξενοδοχείον του Μαύρου Γάτου χωρίς να πληρώσης της εκάτον πενήτη δροχμές που χωσ όσσεσ ; — Χριστό έγω έκάτον πενήτη δροχμές στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ! έμορμούρια έ-δω κόπος όδρος με εις κόψει. — Έλα, έλα, μίν κάμς τον κουτό, κύριε Αρταξέρην Χρυσότοπουλε. Έκάθησες στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ; δεκαπέντε μέρες χωρίς να πληρώσης πεντάρα. Κι' ένόμι...

ΤΑ ΤΡΙΩΝ

— Έπειτα, εις εκείνην μέρα μου, μήπως με άνεκάμψιν ότι έδωκα ψεύτικο όνομα ; — Άλλά δέν ά γήρα να μάτω την πικρή αλήθεια. Όταν παρουσιάσθηκα μπροστά στον άστυνόμο, μ' εκύτασε μ' ένα βλέμμα περιφρονησας και μ' η έγούλλισες : — Α, καλώς τό αληκόμο !... Έ ύέλιου που τό κάσος από τό ξενοδοχείον του Μαύρου Γάτου χωρίς να πληρώσης της εκάτον πενήτη δροχμές που χωσ όσσεσ ; — Χριστό έγω έκάτον πενήτη δροχμές στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ! έμορμούρια έ-δω κόπος όδρος με εις κόψει. — Έλα, έλα, μίν κάμς τον κουτό, κύριε Αρταξέρην Χρυσότοπουλε. Έκάθησες στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ; δεκαπέντε μέρες χωρίς να πληρώσης πεντάρα. Κι' ένόμι...

ΤΑ ΤΡΙΩΝ

Το χρονικόν της καρδιάς ΜΠΟΥΚΟΤΑΣ ΑΓΓΙΩΝ

— Έπειτα, εις εκείνην μέρα μου, μήπως με άνεκάμψιν ότι έδωκα ψεύτικο όνομα ; — Άλλά δέν ά γήρα να μάτω την πικρή αλήθεια. Όταν παρουσιάσθηκα μπροστά στον άστυνόμο, μ' εκύτασε μ' ένα βλέμμα περιφρονησας και μ' η έγούλλισες : — Α, καλώς τό αληκόμο !... Έ ύέλιου που τό κάσος από τό ξενοδοχείον του Μαύρου Γάτου χωρίς να πληρώσης της εκάτον πενήτη δροχμές που χωσ όσσεσ ; — Χριστό έγω έκάτον πενήτη δροχμές στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ! έμορμούρια έ-δω κόπος όδρος με εις κόψει. — Έλα, έλα, μίν κάμς τον κουτό, κύριε Αρταξέρην Χρυσότοπουλε. Έκάθησες στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ; δεκαπέντε μέρες χωρίς να πληρώσης πεντάρα. Κι' ένόμι...

— Έπειτα, εις εκείνην μέρα μου, μήπως με άνεκάμψιν ότι έδωκα ψεύτικο όνομα ; — Άλλά δέν ά γήρα να μάτω την πικρή αλήθεια. Όταν παρουσιάσθηκα μπροστά στον άστυνόμο, μ' εκύτασε μ' ένα βλέμμα περιφρονησας και μ' η έγούλλισες : — Α, καλώς τό αληκόμο !... Έ ύέλιου που τό κάσος από τό ξενοδοχείον του Μαύρου Γάτου χωρίς να πληρώσης της εκάτον πενήτη δροχμές που χωσ όσσεσ ; — Χριστό έγω έκάτον πενήτη δροχμές στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ! έμορμούρια έ-δω κόπος όδρος με εις κόψει. — Έλα, έλα, μίν κάμς τον κουτό, κύριε Αρταξέρην Χρυσότοπουλε. Έκάθησες στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ; δεκαπέντε μέρες χωρίς να πληρώσης πεντάρα. Κι' ένόμι...

ΤΑ ΤΡΙΩΝ

— Έπειτα, εις εκείνην μέρα μου, μήπως με άνεκάμψιν ότι έδωκα ψεύτικο όνομα ; — Άλλά δέν ά γήρα να μάτω την πικρή αλήθεια. Όταν παρουσιάσθηκα μπροστά στον άστυνόμο, μ' εκύτασε μ' ένα βλέμμα περιφρονησας και μ' η έγούλλισες : — Α, καλώς τό αληκόμο !... Έ ύέλιου που τό κάσος από τό ξενοδοχείον του Μαύρου Γάτου χωρίς να πληρώσης της εκάτον πενήτη δροχμές που χωσ όσσεσ ; — Χριστό έγω έκάτον πενήτη δροχμές στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ! έμορμούρια έ-δω κόπος όδρος με εις κόψει. — Έλα, έλα, μίν κάμς τον κουτό, κύριε Αρταξέρην Χρυσότοπουλε. Έκάθησες στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ; δεκαπέντε μέρες χωρίς να πληρώσης πεντάρα. Κι' ένόμι...

ΤΑ ΤΡΙΩΝ

— Έπειτα, εις εκείνην μέρα μου, μήπως με άνεκάμψιν ότι έδωκα ψεύτικο όνομα ; — Άλλά δέν ά γήρα να μάτω την πικρή αλήθεια. Όταν παρουσιάσθηκα μπροστά στον άστυνόμο, μ' εκύτασε μ' ένα βλέμμα περιφρονησας και μ' η έγούλλισες : — Α, καλώς τό αληκόμο !... Έ ύέλιου που τό κάσος από τό ξενοδοχείον του Μαύρου Γάτου χωρίς να πληρώσης της εκάτον πενήτη δροχμές που χωσ όσσεσ ; — Χριστό έγω έκάτον πενήτη δροχμές στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ! έμορμούρια έ-δω κόπος όδρος με εις κόψει. — Έλα, έλα, μίν κάμς τον κουτό, κύριε Αρταξέρην Χρυσότοπουλε. Έκάθησες στο ξενοδοχείο του Μαύρου Γάτου ; δεκαπέντε μέρες χωρίς να πληρώσης πεντάρα. Κι' ένόμι...

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΜΕΘΥΣΙ ΤΡΕΛΛΟΥ

Κατά τὸ ἔτος χίλια ὀκατάσια εἰκοσι ἐγγία δεκαπέντε νέοι εὐγενεῖς τῆς Φλορέντζας ἀπεφασίαν γὰρ γλιετῆσαν ἐκκεντρίκα. Τὸ γλιετῆν αὐτοῦ, πού ἔμεινε ἀνιστορητὸν στὰ χρονικά τῆς ἐποχῆς, ἔλαβε χώραν στὴ μεγάλην αἰθούσα τοῦ παλατιοῦ τοῦ Φερδινάντου Φιλίσκου, τοῦ ἑακουμένου Βενετσανοῦ ἀρχοντα, πού τὸν ἀνωμόμαζον «ἄνους τῆς εὐγενείας» καὶ «Παῖδι τῶν Χαρίτων», γιὰ τὰ πολλὰ του καὶ τ' ἀπαρμιλλὰ προσημύματα. Τὴν ποικιλία τοῦ γλιετῆου τὸ συμπληρώνουν, ὡς πηγὴ εὐθυμίας, ἡ παρουσία ἑνὸς τρελλοῦ γνωστοῦ τότε στὴ Φλορεντία, πού ἔλασε τὸ μισαλό του φάροντας τοὺς παλιούς, παλιόρους, τυλιγμένους μὲ τὴ σκόνη τῶν αἰώνων καὶ χαμένους ὄμαρμα στὰ μονοκταῖα τῶν παλιῶν καιρῶν.

Ὅταν ἐμπήκον οἱ «συνδαιτυμόνες» στὴν αἰθούσα τοῦ συμπόσιου, ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τρισημῆδες μ' ἀνούς ἀρχόντισσες, ἀνάμεσα στὰς ὁποῖες ἐπισημειώθησαν ἡ ὀμορφιὰ τῆς Λορέας Βεράλνι, τοῦ λαμπροῦ ἀστεριῶδους ἀρχοντοῦ καὶ ἀρχοντοῦ ἀρχοντοῦ— τὸ μεγάλο παμπαλαίο ῥολοὶ τοῦ τοῦχοῦ, πού ἦταν κατὰ τὸ βουρῆ, ἔδωκεν μὲ τοὺς μεγάλους ἀσάλινους δελεῆτες του μὲ μισανυχτα καὶ δώδεκα βραχίονες χτυπιέται ἀντιχρυσῶν στὴ σιωπῇ, πού βασιλεύει γύρω. Μετα στὴν αἰθούσα— γυμνῆ με μεγαλοῦς βενετσιάνικους καθρέφτες καὶ πλημμυρισμένη ἀπὸ χίλιες λαμπρῆς, ὄλες σφύστες—σαν ἔρπον ἦσαν τὸ σκοτάδι κατωμαῦρο καὶ γυαλιστερό κ' ἡ σιωπῇ τόσο βαθιὰ, πού ἀκούγονταν κ' οἱ ἄνους τῶν συμποσιαστῶν. Τὸ δαπέδο κατὰ ἦταν γεμάτο ἀπὸ βουρῆ χαλιά, τὸν αἶρα ἐμύρωνα παραξένα καὶ ἠθουκατὴ ἀόματια, φερμένα ἀπὸ τὰ βαθρὰ τῆς «Ανατολῆς κ' ἀλλοκοτὰ ἀνθρὰ ἐφυλλοροῦσαν ἀργά-ἀργά, σὲ ἀνιστορητὴν ἐμυρὴν βουρῆ, βλαστημένη στὶς ἀποκρυφθεῖς γωνίες τῆς αἰθούσας.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
Η ΑΚΤΙΑΔΑ
Α Βαλαορίτζ

Ἄν ἤμωνα τὸν φεγγαροῦ μαλαματῆνα ἀχτιὰ θὰ χόρνενα κρυφά-κρυφά μὲσ' στὰ μαλλιά σου τὰ χροῦσὰ νὰ γέινω μὴ πλεξίδα.

Κι' εἰς τὴν ἄρχα θάρεται νὰ κλῆ τὴν βλεφάρὰ σου κ' ἄλλοσ κανεῖς δὲν θὰ φορῆ κ' ἀγγελικό σου τὸ κορμί παρὰ τὸ κόσμα σου,

τότε κ' ἐγὼ σὲ ἀνέλεο θὰ βγαῖνω μέτωπό σου, θὰ σὲ φιλῶ... θὰ ληρομῶ τ' ἀστέρια μου, τὸν οὐρανὸ... θὰ ῥιθίωμαι κεί ἔμπροσ σου.

Κι' εἰς μ' ἔνα χαμόγελο πῶλαμνε σὰ δόξα κ' ἀγκάλιασε σφιχτὰ-σφιχτὰ μὲ σὲ ληρομῶσα, κινῶ, κ' ἀχτιὰ καὶ φεγγάρι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ
Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Μὲ κείνο τὸ περιφάνω περπατῆμα πού κάνει τοὺς διαβάτες γὰρ γυροῦν καὶ τὰ τὴν κεντὰ ζουν μὲ ποδοῦ, ἡ ἑλευαία ἡ μελαχροινὴ θεὰ—καθὰ, τὴν λένε—ἐφθάζετο στὸ γραφεῖο ὅπου ἐργάζετο...

Ἦθε πολύ κωφίς ὄλεσ παρὰ... Μονάχα ὁ πρώτος γραμματεὺς τοῦ γραφεῖου βρισκόταν στὴ θεοῦ του...

Ἄφου τὸν καλημέρισε, ἐργάλε τὸ καπελλίκι τῆς καὶ καθέσω μπρος στὴ γραφομηχανή... Ἀρχίσε νὰ ἐργάζεσαι... Τικ-τακ, τικ-τακ, χτυπᾷ ἡ γραφομηχανή, κ' ἡ ὄραια μελαχροινὴ ἐργάζεσαι. Μα νὰ οἶπα τῆς σταθρῆ ὁ πρώτος γραμματεὺς τοῦ γραφεῖου. Τὸ τικ-τακ τῆς γραφομηχανῆς, σταματεῖ.

— Γί, υελετε, κύριε Παντελάκη;

Ὁ γραμματεὺς στὴν ἀρχὴ τᾶχσε. Γυρῆζει μὲ τρομο καὶ κεντᾶται πρὸς τὴν εἰσοδο. Βεβαιώθηκε...

— Δεσποινίς... ἤθελα... νά...

Ἡ λέξες βγαίνουσαν νὰ τῆς τραβᾷ μὲ τὸ μουτῆρι. Ἡ μὸν λυσις εἶνε νὰ τῆς πῆ τὸ μουτῆρι τοῦ πού τόσο καιρὸ τὸ κρατοῦσε...

Καὶ ἐξαμῆνος ἀπ' τὸν ποδοῦ, ἀγκάλιασε τὴν ὀμορφὴ μελαχροινὴ θεὰ, λέγοντας τῆς: — Σ' ἀγαπῶ, ἑλευαία... Σ' ἀγαπῶ.

Ἡ ἑλευαία κάνει πὸς τρομαξεὶ καὶ γυρῆσει βοήθεια ἀπ' τὸν καλο Θεοῦ, μὰ ὁ καλὸς Θεὸς εἶνε μακρὰ καὶ δὲν τὴν ἀκούει. Θέλει νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπ' τὸν Θεοῦ, διαβάτες... Μὰ οὔτε εἶνε δὲν περᾶ... Τὴ ἀτυχία!...

— Ἀφρῆσε μὲ, κύριε Παντελάκη, θὰ φρονάξω. Μὰ οὔτε ἐκείνος δὲν ἀκούει τίποτε. Κι' ἐνῶ τὴν σφιγγεῖ τὴν ἀγκάλια τῆς, τῆς ψιθυρίζει: — Σὲ λατρεῖω, ὄραια μου ἑλευαία...

Καὶ ἡ περιφάνη μελαχροινὴ θεὰ: — Ἐλάτε.. μὰ τελείωσε λοιπόν, κύριε Παντελάκη... Ἀχ Θεέ μου! ἂν μὰς ἐβλεπε κανεὶς!...

(Μιμήρις) **Πέτρος Μπερᾶννης**

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

Θ. Π. Σ. Πάνορμον.— Ἡ ἀτυχῆς περιστασίς σας συνετέλεσον ὄστε νὰ πῆξῃ τὸ μυαλό σας κ' ἐπειδὴ τὸ πρώτον σας αὐτοβόλον διάβημα ὑπῆρξεν ἀτυχῆς, εἰσθε δὲ κ' ἀσθαντικὴ ψυχὴ, γι' αὐτὸ ἔχετε αὐτὴν τὴν δαίλιαν. Τὴν δαίλιαν ὄμως αὐτὴν πρῆπει νὰ τὴν ἀποτινάξετε, δὲν πρῆπει δὲ οὔτε γὰρ πολυφιλοσοφεῖτε οὔτε γὰρ πολυερμᾶζετε, διότι τότε ἀσφαλῶς παρ' ὅλα τὰ πολλὰ ἦνικα πλανενητῆματά σας, θ' ἀποτίχετε εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ ἀνθρώπος πάντοτε πρῆπει νὰ ὑπολογίξῃ ἐπὶ τοῦ χειροτέρου διὰ νὰ ἐπιτυχῇ τὸ καλλίτερον. Καὶ πρὸ πάντων δὲν πρῆπει νὰ τὰ παύσῃ διακατάκαρδα. Ἡ μελαγχολία ἀπομυζᾷ ὄλας τὰς ζωτικὰς μὲς δυναμίας.

Κ. Γ. Πέτρον.— Ἐνταῦθα.— Μ' ἀρέσει ἡ ἀθάνα ἐλκρινεῖα σου καὶ ἡ ἐδουνηδὴτος λογικῆς σου. Ὅταν κανεὶς δὲν εἶνε ἀρκετῆ δύναμις διὰ νὰ καταπνίγῃ τὰ ἐλαττωμάτια σου, καλὸν εἶνε τοῦλάχιστον ν' ἀναγνωρίξῃ ὅτι τὰ εἶνε. Ὁ εἶν ἐλαττωμάτια, ἀλλὰ διακηρῶσαν τὸν εαυτόν του ἀνετίληπτον, ὄχι μόνον γίνεται μισητός εἰς τὸ περιβάλλον του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τέλος συντριβεται. Τὸ κυριώτερον σας ἐλάττωμα εἶνε ἡ ἀφέλεια—προσαθῆστε νὰ γίνεστε πρὸ σοβαρός.

Η Γραφολόγος

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΜΑΣΚΑΝ
ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ

XXX.— Ὁκ. Κ. Γεωργίου πρὸς τὴν κ. Μαγδ. Χρῶση

Ἄγαπημένη μου Μαντελαίνα 1 Μαῖου 19...

Μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας ἀφρῆσε τὴν ἀγκάλια μου κ' ὄμως ἀσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σοῦ γράψω θέλω νὰ σοῦ περιγράψω τὴν εὐτυχία πού μὲ πλημμυρῆζει, ἀλλὰ μὲ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκφράσω εἰς σοῦ ἀσθάνομαι. Μὲ φαίνεται πὸς δια γύρω μου λάμπου...

Ἄς εἶνε, τὸ προσημύμα μὲ εἶλεγε ὅτι θὰ συνέβαιναν αὐτὸ πού συνέβη, καὶ εἶχα εἶδῃ σὸ ῥαντεῖο μὲ τὴν ὑπόσχεση ν' ἀδελφῶν τὸν ὄρανον ἄλλως τε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον ἐστηρίχθης, ἐκατελεφθῆς καλλίτερα, εἰς τὸ μῆτροσ μου μὲλις σπητηθήμεν, μὲ εἶδεις πὸς ἦσαν διαθετικῆν νὰ μὲ τὸ συχωρήσης. Ὅμως στὴν ἀρχὴ περιουσιόθηκα νὰ μαζεύω ἀνεμῶδες ὄπως ἦτο φωνῶν, σὲ λίγη ὥρα βαρεθόθηκα καὶ μὲ εἶπε πρῶτῃ: «Φθάνει πιά». Ὑστερὰ πέρασε μιαν ἀνεμῶδη στὴν μπουνοτιέρα μου, λέγοντας: «Ἐλα νὰ σὲ στολίσω!.. Ἄν ἤμπερα νὰ κρατηθῶ περιούσιότερο, σ' ἀρκεῖ ἀπὸ τὴν δακτυλιδία μὴσ σου καὶ σ' ἔσφιξα στὴν ἀγκάλια μου. Ἐνθ τὰ χεῖλη μου σπυρομήτωσ ἐξήτησαν καὶ βροίαν τὰ δικά σου δὲν τὸ εἶχα προμελετήσῃ, τὸ ἀσθῆμα κάποιου ἰλλίγγου μ' ἐκίνοσε ἐκείνη τὴν ὥρα, δὲν ἐπρόλαβα ὄμως νὰ σκεφθῶ τὰς συνέπειας, διότι σκεδὸν ἀμέσως μὲ ἀ ταπέδωσες τὸ φίλ. Ἦτο μοιραῖον, βλεπίε, νὰ γίνης ἐρωμένη μου... Ἐρωμένη μου εἶσι!.. Ἐοὐί!.. Μόλις τοῦμὲ νὰ τὸ πιστεύσω...

Ἄγαπημένη μου, γλυκεῖά μου, μὲ πόσην ἀγωνία περμένο γράμμα σου! Πὸς ἄνοιω νὰ ἰδῶ δὲι μὲ γράφεις πὸς κ' εἶσαι εὐτυχισμένη, καλὴ μου. Πῆς μου δὲν εἶν' ἀλήθεια πὸς ἀπ' εἶδῶ καὶ πέρα θὰ βλεπόμεθα τακτικά, κάθε μέρα ἂν εἶνε δυνατόν; Κάθε μέρα στὴν ἀγκάλια μου! Τὴ ἀφάντατος εὐτυχία! Πὸς ἤθελα νὰ ἐξομῶσαι στὴν παλὰ ἐποχὴ τῶν ἱπποκρίτων! Θὰ ἔπληναν ὄμως νὰ προκαλέσω τὸν σύζυγόν σου εἰς μονομαχίαν, θὰ τὸν δοκίμασα καὶ θὰ σ' ἔμανα δική μου ἀποκλειστικός δικὸν μου...

Τὴ εἶν' αὐτὰ πὸς γράφω; Παρρησιῶ. Μὰ σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ φιλῶ γλυκὰ σὸ σῶμα.

Κόστας

XXXI.— Ἡ κ. Μαγδ. Χρῶση πρὸς τὸν κ. Κ. Γεωργίου

Ἄγαπημένη μου 2 Μαῖου

Ὁ, καί! εἶμαι εὐτυχισμένη, πὸς πὸς εὐτυχισμένη, κ' εἶσαι σὺ πὸς πὸς ἐγγόρους τὴν εὐτυχία. Εὐτυχισμένη καὶ ὑπερῆσαν μαζὶ, γιὰ δὲν σοῦ ἀρνηθῆκα τίποτε ἀπ' ὅτι μοιρεῖ νὰ δώσῃ μὴ γυναικα σ' ἔναν ἄνδρα, γὰρ νὰ διαβάσῃ τὴν χαρὰ στὰ φανετικά μάτια σου. Ἄν θέλω ὄμως κανεὶς σὺννεπο νὰ σκεῖται τὴν εὐτυχία μὲ καὶ γι' αὐτὸ βιάζομαι ν' ἀπαντήσω σὲ μὰ ἐρωτήσῃ, πού μόνον ἀπὸ τὰκτ δὲν ἔμεινε. Ναι, Κωστάκη μου, δὲν ἦταν ἀλήθεια... μόνον σὺ εἶσαι στὴ ζωὴ μου, μ' ἀκούεις, δὲν ἔπηρεξες οὔτε ὀπαξες ἄλλος παρὰ μόνον σὺ. Ἐκτός ἀπὸ τὸν κ. Χρῶση, ὁ ὅποιος, καθὼς τὸ ξέρεις, τόσο λίγη θέλει κατέγει στὰς ἀκέφιες μου καὶ στὴν ὑπαρξίν μου, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος... οὔτε ὁ εὐμορρῶς Ἐρῆκος οὔτε Ἄριστέλης οὔτε κανεὶς ἀπολύτως ὑπῆρξε ποτὶ. Ὅσα εἶχα ἐπινοήσῃ καὶ σοῦ ἔγραφα, ἦταν ψέμματα καὶ σοῦ τὰ ἔγραφα γὰρ νὰ σοῦ δώσω αὐτὴν τὴν στιγμή τὴν χαρὰ τῆς διαρῆσῶσ. Πῆς μου πὸς εἶσαι εὐχαριστημένη, γιὰ τὴν χαρὰ σου εἶνε εὐτυχία μου... Ἄν μοιρεῖ νὰ συνεχίσω τὸ γράμμα. Ἄ σκέφιες σφαιρογυρῶν σὸ μισαλό μου κ' ἔδεις γὰρ ὅσα εἶνε. Σὰν τρελλὴ κῶλον, ἑμολόγησε ὄμως δὲ σὺ εἶσαι ἐξ ὀλοκλήρου ὁ ἐπένθυμος, ἀπὸ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς τρελλῆς ἀρρελεται εἰς τὸ δὲ σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀσπᾶς...

Δικὴ σου, δὴ δική σου, μόνον δική σου Μαντελῶ

XXXII.— Ἡ κ. Μαγδ. Χρῶση πρὸς τὴν κ. Ε. Βενίση

Καλὴ μου φίλη 2 Μαῖου 19...

Ἀπὸ τὸ τηλεγράφημά μου, ὅσο μ' εἶσε ὁ χαροποίησ, θὰ ἦταν ἀδύνατον γὰρ φαντασθῆς πὸσον εἶμαι εὐτυχισμένη. Ἄν μ' ἔβλεπε αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν θὰ μ' ἀνεγνώριζε. Ἀσθάνομαι δὲ μελαμορφόμομαι, ξαναγινομαι μικρὸ κοριτσάκι, ἔλαφρὸ σὰν πεταλοῦδα καὶ γελῶ, ὄλο γελῶ μὲ τὸ παραμυρῶ.. μὲ τὸν ἦλιο πού λάμπει, μὲ τὴν ἀερίαι πού φωνᾶει, γιὰ ὅτι βλεπῶ τὴν προσφιλεῖ μου μορφήν του, γιὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ. Νὰ σοῦ ἀρνηθῶ λεπτομέρειες πὸς ἔγνα ἐρωμένη του, μὲ εἶνε ἀδύνατον στὴν ψυχολογικὴ κατάσταση πού βρισκομαι. Στάσου... σὸς δωκίμασε τὸ γράμμα τὸ Κωστάκη μου κ' αὐτὸ θὰ σὲ μᾶθῃ πὸσο κ' οἱ δνὸ εἶμεθα εὐτυχισμένοι.

Σὲ φιλῶ Μαντελαίνα

ΤΕΛΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΙΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

5 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 5

Παρέσυρε τὸν θλιμμένον φίλον του πρὸς τὸ Ζάππειον, διὰ νὰ τὸν πείσῃ δὲι ὄφειλε νὰ γραψῇ πρὸς τὴν Μαίρην καὶ νὰ τοῦ ἀνακουφίσῃ τὸν πόνον τῆς μεταβιβάσεως τῆς ἐπιστολῆς: μὲτρί τῶν χειρῶν τῆς.

Ὁ Μιμηκὸς ἐν τῇ ζωνρῇ ἐπιθυμία του νὰ ἔλθῃ εἰς ἐκπαίην μετὰ τῆς κόρης τῶν ὄνειρον του καὶ φλεγομένος ὑπὸ τὸ πούδου ν' ἀνακουφίσῃ τὸν πόνον, ὄν καὶ ἐκείνης ἡ καρδιά ὡς καὶ ἡ ἰδικὴ του, κατὰ τὰς βεβαιώσεως τοῦ Κλέαρχου, ἐδοκίμαζεν ἐξ ἔρωτος, δὲν ἐβράδυνε νὰ πεισθῇ γὰρ τῆς γράφῃ. Ἦπορε μόνον ὡς πρὸς τὸ μέσον δὲ οὐ θὰ πειθοῦντο εἰς χεῖρας τῆς ἡ ἐπιστολὴ του ἐν ἀπολύτῳ μουσικότητι, διότι ἡ ἐυγενὴς ψυχὴ του ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἤπειλο νὰ ἐκείθῃ ἡ νέα πορὴ χροῖν του.

— Ἔνοιμα σου, τὸν διεβραῖωσεν ὁ Κλέαρχος, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόφασῃ νὰ μὲνεις ἐντελὸς ἡσυχος. Ἐγὼ γὰρ ἄνθρωπον τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης; μου, εἰς τὸν ὅποιον θὰ ἐμπιστευθῇ τὴν λεπτήν αὐτὴν ἀποστολήν.

— Ποῖος εἶνε;

— Ὁ μαστρο-Λυμπερῆς... τὸν ξέρεις τὸ μαρκαρὸ πὸς καθεναί τοῦ ὑπόγειου τοῦ σπιτιοῦ σου. Εἶνε ἀγαθὸς ἄνθρωπος καὶ μ' ἀγαπᾷ σὰν παῖδι του.

— Ναι, μὰ τί σχέσιον εἶχε αὐτός;

— Αὐτός, ἐπανέλαβεν ὁ Κλέαρχος, εἶνε ἀδελφικός φίλος μ' ἔναν ἀνθρώκον τῶν Ἀνακτοῶρων, τὸν μαπαρῶ Λουκά. Κάθε βράδον μαζὶ στὴν ταβέρνα τὰ πίνουσε, γιὰ εἶνε καὶ γειτόνιο. Λοιπὸν αὐτὸς ὁ μαπαρῶ-Λουκάς, εἶνε σχέσιος μὲ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους τῶν Ἀνακτοῶρων. Εἶνε καλόβολος καὶ ἀνοικτοκαρδὸς γέρος, καὶ ὄλοι τοῦ δίνουσαν θάρρος τοῦ μιλῶν μὲ συμπάθειαν. Πολλὰς φορὰς μὲ εἶπε διηγηθῆ τ' ἀστρία πού λένε μὲ τὸν Βασίλεα, τὴν Βασίλισσαν, τοὺς πρίγκιπας, τοὺς ὑπασιπῶτας δὲαν, ὅπως τακτικά συμβαίνει, καταβαίνουσαν τὸν κῆπον. Ἐκφεθῆκα λοιπὸν δὲι εἶνε ἀδύνατον καὶ ἡ Μαίρη νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὰ ἀνθρὰ καὶ νὰ μὴν καταβαίη σὸν κῆπον.

— Ὁ πάναγος καὶ ὑπερήφανος κνήπος, δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ ἐναρσιστεταί μὲ τὴν συντροφίαν τῶν ἄλλων λουλουδιῶν, ἐπιθυμῶσεν ὁ Μιμηκὸς, διὰ τὸν ὅποιον ἡ Μαίρη τὴν προσωποποιήσῃ τὸ ὄραιοτέρου κρῖνου ἀπετέλει.

— Αὐτὸ σκέπτομαι κ' ἐγὼ, ἀπήτησεν ὁ Κλέαρχος, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω δὲι θὰ ἔχουν ἡδὴ γίνῃ φίλοι μὲ τὸν μαπαρῶ-Λουκά, ὄστε νὰ τοῦ εἶνε εὐκόλον νὰ τῆς δώσῃ τὸ γράμμα σου.

— Εἶσαι βέβαιος δὲι δὲν θὰ μὰς κάμουν καμμίαν ἀδικροσίαν, ἡ ὅποια πιθανὸν νὰ τὴν ἐκπέσω; ἤφωσεν ὁ Μιμηκὸς διαστάζων ἀκόμη.

— Βεβαίωτατος ἔειπε καὶ ὁ δνὸ ἐμψυμῶν ἀνθρώπος, καὶ ἂν δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτούς, πρῶτος γὰρ θὰ εἰστάζεα νὰ τοὺς ἀναθέσω ἔνα τέτοιο πρᾶγμα. Μεῖνε ἀπολύτως ἡσυχος... τὸ μόνον πὸς ἔχεις νὰ κάμης εἶνε νὰ γράψῃς τὸ γράμμα.

Ὁ Μιμηκὸς οἰεραβῶως τὸν φίλον του δὲι θὰ γραφῇ καὶ ἐκαλυπτικότησαν, μὲ τὴν συμπροσίαν δὲι τὴν ἐπομηνίην τὰ παρελθόντα ὁ Κλέαρχος εἶκομον τὴν ἐπιστολήν διὰ νὰ τὴν διαδιδῶσῃ πρὸς Ἐκείνην.

Παννυχὶς ἀγωνίας ὑπῆρξε διὰ τὸν Μιμηκὸν ἡ ἐπακολουθήσασα νύξ. Ἐλεχεν ὑπόσχεθῃ ῥητῶς εἰς τὸν φίλον του ὅτι θὰ ἔγραφε, κ' ἐν τούτοις ὄταν ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιον του, ὁ διαταγμὸς ἤρχισε πάλιν νὰ τὸν καταλαμβάνῃ. Νὰ γράφῃ; Ἐφοβετο μήπως ὁ Κλέαρχος δὲν εἶχε κάμει καλὴν διάγνωσιν εἰς τὰ βλεμμάτια τῆς, μήπως ἐκείνη οὔτε τὸν ἦγάπα, οὔτε εἶνε ἀντιληφθῆ κ' ἂν τὴν ὑπαρξίν του, καὶ τοῦ πρὸς τὴν νὰ φωνῇ ἀνεγνῆς καὶ νὰ ἐνοχλήσῃ μίαν ἐντελὸς ἔξην πρὸς αὐτὸν καρδίαν; Νὰ μὴ γράφῃ; Ἄλλα τὸ ἄλλο ἦρῶντο νὰ πρᾶξῃ; Ἦτο δυνατόν νὰ παραταθῇ ἐπ' ἀπειρον ἡ σιωπὴ ἑκείνη τραγοῦδα;

Ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἔμεινε μετέωρος μεταξὺ τῶν ὄσων αὐτῶν σκέψων, ἀναποφασίστος ταλαντευόμενος, δαίλιων. Καὶ μόνον ὄταν τὴν χαρᾶν τὰ τερατοίματῶν ἀμφισπυθῶντων πετηνῶν καὶ ἡ ζωογόνος προκίνη αἶμα τοῦ ἐνεπνεύσασεν τὸ θάρρος καὶ τὴν αἰσιοδοσίαν, ἀπεφάσισεν ὀριστικός νὰ γραφῇ.

Ἐράζεσε τὸν κοινδυλοφόρον, ἐποποθέτηεν ἔμπροσ του ἔνα ἐπιστολόφαιρον, ἀλλὰ θὰ ἀμφιβολία καταπέθε τὴν ψυχὴν του. Τὴ θὰ εἶχε ἔγραψε; Κάθε λέξις καὶ κάθε φράσις τοῦ ἐφραμῶ ἀναξία ἐκείνης, πρὸς ἣν ἀπεταίετο. Ἦθελε νὰ ζωογονήσῃ τὸν ψυχρὸν χάρτην μὲ ὄλην τὴν σφραγὴν τῶν δακτύλων του καὶ ὄλους τῆς καρδίας του τοὺς παλμούς, ἤθελε νὰ ἐκχύσῃ εἰς αὐτὸν ὄλον τὸν ἀπέραντον ὄκαρον

τῶν ἀπέναντι αὐτῆς αἰσθημάτων του, ἀλλ' ἐφοβετο μήπως ποιεῖται εἰς τὰς συνήθειες καὶ τεταρμένους αἰσθηματολογίας, δι' ὧν βέβηλοι κάλαμοι ῥεπαίνουσαν τὸν θεῖον ἔρωτα. Ἦθελε νὰ τῆς γράφῃ σοβαρῶς, χωρίς παιδαριωδίας καὶ φράσεις κενᾶς, ἀλλ' ἐφοβετο μήπως τὸ ἔρπον αὐτὸ ὄρος δὲν θὰ διηρημένον ἐπαρκῶς τὸ φλογερὸν του αἰσθῆμα.

Καὶ ἀμφιβάλλων, διαστάζων, ἐχάραξε γαλλιστὶ τὰς γραμμὰς ταύτας.

«Δεσποινίς

Ἄν εἶνε ἀληθὲς δὲι αἱ ψυχὰι τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ συνεννοῦνται διὰ τῶν βλεμμάτων καὶ νὰ ἐκπονοῦνται καὶ μακροθεν, δὲν εἶσα ἀγνοῦσας. Ἀν τοῦτο δὲν συμβαίη καύσας τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν πρὶν ἢ προχωρήσῃτες εἰς τὴν ἀνάγνωσίν τῆς.

Ἐν τούτοις δὲν σκοπεῖω νὰ σὰς κοιρῶσὼ μὲ τὴν ἐκμισθηθεῖσαν αἰσθημάτων. Ζητῶ μόνον, σὰς ἔλατεῖο νὰ μὲν γνωρίστε τὰ ἰδικὰ σας ἀπέναντι μου αἰσθημάτων. Δὲν ἀρέσκομαι ν' ἀπασιτάμαι. Ἐγὼ τὴν ἀτυχίαν νὰ εἶμαι ἐντελὸς ἔξενος πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς τὴν καρδίαν σας; Προσιμῶ μὲ τὸ γνωρίζω θετικῶς, παρὰ νὰ τὸ υποτινῶμαι ἀπλῶς καὶ νὰ παρηγορηθῶ μὲ χμαίρας. Εἶμαι εἰλικρινῆς διότι ἀγαπῶ εἰλικρινῶς; καὶ δὲν ἐκλιπαρῶ παρὰ μίαν εἰλικρινῆ ἀπάντησιν σας. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ἂν μὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐλπίσω, ἡ ἂν μὲν εἶνε προσημῶν ν' ἀπαρηθῶ τὸν εαυτόν μου διὰ ν' ἀπαρηθῶ καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτήν.

Ναι, δεσποινίς... εἶνε ἴσως ἀδιακρισία ἀπέναντι σας ἡ τὸλην τὴν ὅποιαν ἔλαβα διὰ τὰς ὡς; γράφω, ἀλλὰ, σὰς ἐξορκίζω, πιστεύσατέ με: δὲν ἔχω καμμίαν ἔσφιαν, δὲν ἔχω νὰ ζητήσω ἐκ μέρους σας τίποτε. Θέλω μόνον νὰ μάθω ἂν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ζήσω...

Ἐλεγε πολὺ τάχα αὐτό;

Ἄν αἱ συναντήσεις; τῶν βλεμμάτων μας δὲν ἦσαν τυχαία, μάθετε δὲι τῆ ἀκόμη ὁ μαρτυρῶν ὑπὸ τὴν βάσανον τῆς ἀμφιβολίας. Ἄλλ' ἂν τυχαία ἦσαν, κλαύσατε ἔνα νεκρόν».

Τίποτε ἄλλο.

—Μ' αγαπάς λοιπόν τόσο πολύ; τὸν ἠρώτησε μὲ παιδικὴν ἀφέλειαν καὶ ὁ Γκαί με τόνον φωνῆς τὸν ὅποιον προελαθεὶ νὰ κάμῃ ἀδιαφορὸν ἀπάντησε:

— Δὲν κάμνουν τέτοιες ἐρωτήσεις... Τὰ μάτια του ὅμως, τὸν ἐπρόσβλεπον διότι ἐφανέρωναν τόσην τρυφερότητα καὶ τόσην γλυκύτητα ὥστε ἡ Λινέττα ἐπ' ἀρεκτάς στείγως τὰ ἐκτύπησε καὶ μετὰ μικρὰν ὠκυπνὴν τοῦ εἶπε περισσοῦ ερον συγκινητικὴ μὲν ἀφ' ὅτι ἦγελες νὰ φαίεται:

— Ὡ Γκαί, ἔχεις ἀκριβῶς τὰ μάτια τοῦ Ζάκ καὶ πῶς τὴν φορὰ σήμερα ποῦ τὸ βλέπω. Τα ὀκτα σου εἶνε ἄλλο χρῶμα, ἀλλὰ ἔχουν ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἐκφραση...Κότταξέ με λίγο ἀκόμη, Γκαί, γιὰ νὰ ξαναδοῦ τὰ μάτια τοῦ Ζακ μου...

— Ὁ Γκαί ἔστρεψεν ἀπότομα τὸ κεφάλι του καὶ ἀνέπτυσε βιαστικὰ. — Πάμε, εἶπε, ἀγγίσαμε πολύ.

— Ἐχεῖς οἶκνον, ἀπάντησεν ἡ Λινέττα, εἶμαι τόσο φλύση ὥστε δὲν καταλαβαίνω πῶς περῶν ἡ ὄρε;... Κατεβαίνουμε ἂν θέλεις... Σιωπηλὸς τότε ὁ Γκαί ἤρχισε νὰ κατεβαίνῃ πῶτος καὶ ἡ Λινέττα ποῦ τὸν ἠκολούθησε, ὅταν ἐφθάσαν ὁ καποὶ ἐπικίνδυνον μέρος ποῦ ἐχρειάζετο νὰ πηδήσῃ ἀόμιαν πέτραν εἰς μίαν ἀλλήν, τοῦ ἐφωαξέ λιγάκι ἀνησυχῶν.

— Γκαί, βοήθησέ με σὲ παρακαλῶ, φοβοῦμαι μὴν πέσω. Ἐπλήσθη, καὶ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ποῦ εἶχεν ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας του δια νὰ τὴν δεχθῆ, ἐσφίξε τὸσον τὸ κομρ' αὐτοῦ σωματικὰ ὥστε ἡ Λινέττα ἐκτραβήθη μ' ἓνα ἀπότομον κίνημα ποῦ παρ' ὀλίγον νὰ τὴς στοιχίσῃ τὴν ζωῃ, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν καταβάνῃ μόνῃ της χωρὶς νὰ τοῦμὰ πλεον ν' ἀντικρυσθῇ τὸ ἐπίμονον ἐκεῖνο βλέμμα.

IX

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ Λινέττα μελαγχολικῇ, ἐστέκετο συλλογισμένη ἐμπρός εἰς τὸν μέγαν καθρέπτην της καὶ ἐφαίνετο βυθισμένη εἰς σκέψεις.

— Ἦτο φιλάρεσκος ὥπως ὄλαι αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν δὲν ἦτο βεβαίον τὸ πρόσωπον της οὔτε ἡ κομψὴ τουαλεττα της ποῦ τὴς ἀποσοκοῦσαν τὸν νοῦν. Ἄλλα σκεψαῖς τὴν ἐρασανίζαν. Ἐσουλγιζετο πόσον θλιμμερα ἦτο ἡ ἐπιστροφή τῶν ἀπὸ τὸν χυσιῶνδον περιπέλιον καὶ ἐσουλγιζετο καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμη: "Ὅτι ὁ Ζακ ἦτο πολὺ μελαγχολικὸς καὶ μαλακὸς εἰς στιγμήν ποῦ αὐτὴ εἶχε γελισεῖ γιὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ, τὴς εἶχεν εἰπῆ λιγάκι ἀπότομα: «Σὺπα, μοῦ κάνει κακο τὸ γέλιο σου».

— Ἡ Λινέττα τότε ἐσιώπησε, τὸ χαμόγελο ἐσβύσεν εἰς τὰ χεῖλη της καὶ ἐκτύπησε τὸν Γκαί ὡς δια νὰ τὸν ζητήσῃ συμβουλήν, ἀλλὰ τὰ μάτια του νεοῦ ἀπεφυγαν ν' ἀντικρυσθῶν τὰ ἴδια της. Τότε ἠσθάνθη τὸ αἵμα νὰ παγῶνῃ μέσα εἰς τὰς φλέβας της καὶ ἔθελλουσα νὰ διασκεδάσῃ λίγο τὴν λύπην της, ἐσοκρυψῆ με τὴν πρόθεσιν νὰ κατέρη εἰς τὸν κηπον.

— Ποῦ πᾶς; τὴν ἐρώτησε ὁ Ζακ. Σὲ στενοχορεῖ λοιπόν τόσο πολὺ τὸ σπῆν;

— Ἡ Λινέττα δὲν ἀπάντησεν, ἀλλὰ ἐκάθησε κοντὰ του καὶ μηχανικῶς ἐπιασε τὸ ἀρροχέον της, ἐνφ ὁ Γκαί ἐσοκρυψῆ σχεδὸν ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ ὀσση καμμίαν ἐξήγησιν ἐβήθη.

— Μόλις ἔμειναν μόνοι τότε ἡ Λινέττα ἐπέρασε τὸ χεῖρ της στεφάνῃ τριγύρω εἰς τὸν λαμπον τοῦ Ζακ καὶ τὴν ἠρώτησε μὲ τρυφερότητα.

— Ἀγαπημένε μου Ζακ, τί ἔχεις σήμερα; Μήπως σ' ἐλύπησα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ; Πῆς μοῦ τὸ νὰ σου ζητήσω ἀμέσως συγγνώμην.

— Μὴ με συνειρῆσαι, ἀγαπητῆ μου, τὴς ἀπάντησεν αὐτὸς μ' ἓνα ἐλαφρὸν χαμόγελο, ἀλλὰ συγχρόνως μὲ εὐγένειαν τὴς ἐκατέρβασε τὸ χεῖρ — εἶμαι τόσο νεωκὸς σήμερα, ὥστε ὄλα με πειραζοῦν. Ὁ ἄνεθός εἰς τὸ δωμάτιόν μου, γιὰτὶ ἔχω δυνατὸν ποκοεφάλον, καὶ λίγη ἠσυχία ἴσως με ὠφέλησῃ.

— Καὶ χωρὶς νὰ δεχθῆ τὸν βροχιῶνὰ της ἐσηκώθη μόνος καὶ ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς τῆς αἰθουσας, ἐνφ ἡ Λινέττα μείνασα μόνῃ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

— Τὴν ὄραν τοῦ γεύματος ὁ Ζακ τὴς ἐμήνησε ὅτι δὲν θὰ κατέρη εἰς τὸ τραπέζι, οὔτε θὰ φαγῇ τίποτε διότι δὲν εἶχε διόλου ὄρεσιν' ἐπομένως ἡ Λινέττα καὶ ὁ Γκαί ἐγευματίσαν μόνον, ἀλλὰ ἦσαν καὶ οἱ δύο σιωπηλοὶ καὶ μὲλις ἀντήλασαν δύο τρεῖς λέξεις διὰ νὰ μὴ κινήσουν τὴν περιέργειαν τῶν ὑπηρέτων.

— Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπήγαν εἰς τὴν ταράσσαν ὥπως ἐσυνήθιζαν πάντοτε καὶ ἐκεῖ ὕστερα ἀπὸ μιάς ὥρας ἀπόλυτον σιγὴν ἡ Λινέττα ἀπέτεινε τὸν λογον προς τὸν ἀνδρόδελφόν της.

— Ρεβαίεις, Γκαί;

— Ὅχι ἀπάντησεν ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς μετὰ μικρὸν διασταγμόν, ἐσοκπετόμον ἐσένα καὶ τὸν Ζακ.

— Ναί; καὶ τί ἐσοκπετόσυνα γιὰ μᾶς;

— Πράγματα πολὺ μελαγχολικά.

— Τότε μὴ μοῦ τὰ πῆ. Πρὸ πάντων ἀπόψε δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆς τίποτε.

— Ἐχεις οἶκνον, ἀρεκτὰ ἐκλαυσε, καυμένο παιδί, Ὡ! ἂν ἐβλεπε ὁ Ζακ τὰ μεγάλα αὐτὰ ματῆκια κοκκινισμένα ὅπὸ τὰ δάκρυα θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ.

— Μὰ κλαίω τόσο σπάνια!

— Ναί τὸ ξέωφ. Ὅχι μόνον δὲν κλαίς, ἀλλὰ γελᾷς τὸ γέλιο σου ὅμως μοιάζει σὰν κλαίμα... Λινέττα, ἀδελφούλα μου, μὴ με κυτῶξῃς σὰν ζῶν καὶ πῆς μου, ὀμολογήσῃ μου τὴν ἀλήθειαν ὅτι ἐσοκρύβηκες γὰς περιουσιᾶσι ἐναντ' ἄρρωστοῦ ποῦ δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ καλά... Ἡ ζωὴ σου θὰ εἶνε ἀβήρητη κοντὰ του...

— Ἡ Λινέττα ἐπεταχθήκεν ὀρθῇ εἰς τὸ ἀκουσμα αὐτῶν τῶν λέξεων καὶ τοῦ ἐφωαξέ τρομαγμένη ἐνφ ἡ φωνὴ της ἐστρεμε:

— Σὺπα! ἄκουσα ῥήματα! κάποιος ἦταν ἐκεῖ καὶ μᾶς ἄκουε...

— Κάποιος ἦταν ἐκεῖ! Ὁνειρεῖσασί; Ποιὸς ἦθελες νὰ εἶνε τέτοιου ὄρα;...

— Δὲν ἦξέωφ... Ὅσὲ μου πῶς ἐτρόμαξα!

— Δὲν ἦταν τίποτε... λοιπὸν ἀπαντισε εἰς τὴν ἐρώτησί μου.

— Ὅχι! ὄχι! ἂς ἀφήσωμε αὐτὴν τὴν ὀμίλια. Ἄν ἐκλαυσα λιγάκι ἀπόψε, μὴ ἐξελθῶ ὅτι εἶμαι πολὺ νεωκὴ ὅπως ἡ περισσοτέρως γυναῖκες, ἀπὸ ὅρας δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ εἶμαι εὐτυχῆς, πολὺ εὐτυχῆς... (Ἀκολουθεῖ)

Τίποτε ἄλλο.

— Τί σημαίνει αὐτὸ! διηρωτήθη ὁ Φάνης. Τί ἐπαθε καὶ μοῦ γράφει ἐστὶ, ὅπως δὲν θὰ ἐργαζοῦ οὔτε στον ὑπέρητην του; Γιατὶ παραιτεῖται; Γιατὶ θέλει ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀπάντησί μου ἐλευθερίαν του; Τί τοῦ ἐκαμ;

— Ἄλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν δικαιολογοῦσαν τὰς εὐλόγους ἀπορίας του κατ' ὁμοίαν νὰ εὐχῆ. Τὸν Δραλλινόν, τὸν ὅποιον εἶχεν ἀπὸ τινος καιροῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της; Τραπέζης του, τὸν εἶχε δὲ γνωρίσει ἀφ' ὅτου ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κ. Τωνῆ τοῦ πατρὸς τῆς Μάσιγκας, τὸν ἐξετίμα ὡς ἐργατικὸν καὶ τιμιον ὑπαλληλον καὶ ὡς εὐγενῆ νεον. Δι' αὐτὸ ὄχι μόνον εἰς τὸν μισθόν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὄλα τ' ἄλλα ζητήματα ἐπεζητεῖ νὰ τὸν εὐχαρίστη πάντοτε. Οὐδέποτε δὲ εἶχε διανοηθῆ καὶ νὰ τὸν εὐχῆ ἢ νὰ τὸν δυσσεύχησῃ.

— Τότε λοιπὸν οἱατὶ παρηέτω ἐστὶ ἀπότομα μ' ἓνα τὸσον ἀγενὲς γράμμα; Οὐδὲν ἐξ ὄλων αὐτῶν ἠδύνατο νὰ ἐξηγησῇ.

— Ἡ Μάσιγκα εἶχε τὴν παραχρῆν του καὶ ἀνυπόχρη.

— Φάνη, σ' ἐτάραξε πολὺ αὐτὸ τὸ γράμμα, εἶπε.

— Ναί, ἀγάπη μου, μ' ἐπέταξε πολὺ γιὰτὶ τίποτε ἄλλο δὲν με πειράζει τόσο ὅσον ἡ ἀκριβεία. Νὰ φαίνοσαι καλὸς σ' ἐναντ' ἀνθρώπου, γιὰ νὰ χεῖται σὸ τέλος νὰ σὲ βρίζῃ, αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὄρια.

— Γιατὶ; Τί συμβαίνει, ἂν δὲν εἶμαι ἀδιόκατη;

— Συμβαίνει τὸ ἐξῆς:

— Καὶ ἀντὶ ἄλλης ἀπατήσεως τῆς ἐδιάβασῃ τὸ γράμμα τοῦ Δραλλινόν.

— Πῶς τὸ βρισκαίς αὐτό; τὴν ἠρώτησεν ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ἀνεξήγητον! ἀπάντησεν ἡ Μάσιγκα ἡ ὅποια εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Πλάτωνος εἶχεν ὀρασει καὶ αὐτὴ μὲ τὴν σειρὴν της.

— Ἄλλ' ὁ Φάνης δὲν ἐπρόφρασε ν' ἀντιληφθῆ τὴν παραχρῆν της. Νέος κτύπος εἰς τὴν πόρταν, νέα εἰσοδος τοῦ κλητήρος, νέον γράμμα δι' αὐτόν. Τὸ ἀποσφραγισε καὶ ἐδιαβάσε:

— Κύριε,

— Σὰς χαρίζω καὶ τίς τρέινα χιλιάδες σὰς καὶ τὴν θείαν ποῦ ἔχω στὴν Τραπεζίαν μου. Ἐχω τὴν ἰδέαν δι' ἄξιον κατὶ περισσοτέρου ἀπ' ὄλα αὐτὰ. Μ' ἀφήνεις ἐμένα, νὰ ἰδῶμαι ἂν μπορῆ; ν' ἀφήσῃς καὶ τὸ παιδί σου. Τὴν ἡμέραν τὸν γάμον σου θὰ ἐχῆς νὰ ἐκλέξῃς μετὰ τὸ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀλφῆς' σὲ προειδοποιῶ διὰ νὰ μὴ σοῦ ἐλθῇ ἄεσφα.

Ἄελα

— Ὁ Φάνης ἔβλεπε κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν.

— Για δὲς ὄραος! ἐπιτήρισε.

— Καὶ εἰς τὰ ἀγωνιστῶδες ἐρωτηματικὰ βλέμματα τῆς Μάσιγκας, ἀπηγήθη ὀλην τὴν ἀλήθειαν.

— Σὲ θεωρῶ ἀπὸ τώρα γυναίκα μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κρύψω τίποτε, τῆς εἶπε καὶ τῆς ἐξέθεσεν ὄλον τὸ ἱστορικὸν τῶν σχέσῶν του μετ' ἡν Δελαν.

— Ἡ Μάσιγκα τὸν ἦκουε τρομαγμένη τὸ σκάνδαλον τὴν ἐφόβιζε' ἐν ἀκόμη ἐμποδιστὸν εἰς τὸν γάμον του.

— Ἄλλὰ μὴν ἀνησυχῆς, προσέθεσεν ὁ Φάνης ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀφήγησιν του. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε ἀπειλαὶ διὰ νὰ μ' ἐκφοβίσῃ, νὰ μ' ἐκβιάσῃ, ἐνφ πραγματικῶς δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ κάμῃ τίποτε. Κατὰ κανένα τρόπον δὲν μπορεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ της εἶμαι ἐγὼ.

— Ναί, ἀλλὰ εἶνε σαστό, εἶνε ἠθικὸν νὰ τὴν ἀφήσῃς; ἐρώτησεν ἡ Μάσιγκα ὑπακούουσα εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως της.

— Δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μετ' ἡν ἠθικὴν τὸ ζήτημα αὐτό. Ὅλοι οἱ νέοι ἔχουν ματρώσεις' ἐγὼ εἶχα αὐτὴν, ὅπως ἡμποροῦσε νὰ τὴν ἐχῇ καὶ ἓνας ἄλλος. Ἄλλοίμονον ἂν ἦνας τέτοιος δεσμὸς ἐθιμοτυπιῶδες ὑποχρεώσεως. Ἡ ὑποχρεώσις μου ἦταν ἐπ' ὅσον ἐβλεπομένη νὰ τὴν συντηρῶ, καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐχῆ παραπάνω, διότι οὐδέποτε τῆς ἀνήθηκα τίποτε' ὅσο γιὰ τὸ παιδί της, μόνος μου προσεφέρθη νὰ τῆς δώσω τρεῖνα χιλιάδες δραχμῆς, ποσὸν ποῦ εἶνε ὄχι ἀρεκτόν ἀλλὰ ὑπερβολικόν. Δὲν τῆς ἐδέχθη, τόσο τὸ χειρότερον γι' αὐτὴν, ἀργότερα θὰ μετανοήσῃ πικρῶς. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἀπαροχλεῖ τόσο, ὅσο τὸ γράμμα τοῦ Δραλλινόν. Εἶνε φανερόν ὅτι αὐτὰ τὰ δύο γράμματα δὲν εἶνε ἀσχετὰ, καὶ ἐκεῖνο ποῦ μωρῶζομαι εἶνε ὅτι αὐτὴ ἡ διαβολικὴ γυναίκα τοῦ ἐβραλε κάποιον τενταχί.

— Τα λόγια αὐτὰ τοῦ Φάνη εἶχον δώσει τὸν μίτον τοῦ μυστηρίου εἰς τὴν Μάσιγκαν, ἡ ὅποια δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐνοήσῃ τὰ πάντα. Καὶ ὅταν ἡ ἀλήθεια ἐφανερῶθη εἰς τὴν σκηνήν της, ἀνετόχμισε σύσσωμος, κατέστη πλειδῆν.

— Μάσιγκα, εἶπε ὁ Φάνης ὁ ὅποιος ἀντελήθη τὴν παραχρῆν της, κατὶ κρύβεται εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, κατὶ ποῦ ἀφορᾷ κυρίως ἐσένα. Πῆς μοῦ σ' ἐξορκίζω ὑπάρχει τίποτε μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ Δραλλινόν;

— Τίποτε, ἀπάντησεν ἡ Μάσιγκα ἀνατίνοισα ὑπερήφανος τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσοκρυψῆ τὴν ὑπόνοιαν ἡ ὅποια διήρχετο ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ Φάνη, τίποτε ἄλλο ἐκτός μιάς φιλίας, μιάς οἰκειότητος ἡ ὅποια εἶχε δημοσιογηθῆ, ἀφότου ὁ Πλάτων ἦταν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πατέρα μου. Τὸν συμπαθοῦσα αὐτὸν τὸν νέον, διότι ἦτο φιλόπονος καὶ αἰσθαντικὸς.

— Τίποτε ἄλλο;

— Τίποτε ἀπόλυτος ἐκ μέρους μου. Ἀπὸ μέρους του πιθανόν, δὲν εἶμαι βεβαίον γιὰτὶ ποτὲ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε, πιθανόν-νὰ ὑπῆρχε κατὶ σοβαρώτερον ἀπὸ φιλίαν, πιθανόν νὰ μ' ἀγαποῦσε, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀφορᾷ ἐμένα.

— Φυσικά... Ἀλλὰ μήπως τοῦ ἔδωκες ποτὲ καμμίαν ἐλπίδα;

— Ποτὲ καμμίαν, διότι οὔτε μοῦ παρεσχέθη ἄλλως τε ἡ εὐκαιρία. Ποτὲ δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα του νὰ μοῦ εἰπῇ τίποτε.

— Μήπως ἀπέβλεπε εἰς γάμον;

— Πολὺ πιθανόν καὶ αὐτό.

— Τοῦ ἔδωκες ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι θὰ ἐδεχόσουν ἂν σοῦ ἐκαμε καμμίαν πρότασιν;

— Κατὰ βάθος δὲν ἤξευρα τί θὰ ἐκαμε, ἂν θὰ ἐδεχόμουν τὴν πρότασιν του ἢ ὄχι, διότι σοῦ ἐπαναλαμβάνω τὸν νέον αὐτὸν τὸν ἐκτιμῶσα, ἀλλὰ οὔτε αὐτὸς ποῦ ἐκαμε ποτὲ νύβην προτάσεως, οὔτε ἐγὼ τὸν ἀφῆσα νὰ φαντασθῇ τίποτε...

— Ἡ Μάσιγκα ὀμιλοῦσε μὲ ὀλην τὴν συνήθη εἰλικρίνειαν καὶ τόλημ της καὶ ὁ Φάνης ἦτο πεπεισμένος ὅτι τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Τὴν «παρὸν ἐβδόμην», ὅπως θὰ ἔλεγον ὁ ὀνηρὸς κ. Ἀγκαθάγγελος, δὲν προφθάνω νὰ διαβῶ ὄλα ἐπιτηγμένα. Ἐργῶνιο λοιπὸν στήν ἄρδια καὶ ποῦ θὰ μποῦν ὄλα αὐτὰ ἐως θεοῦ τὸ ξέρει' προβλέπω ὅτι σὸ τέλος θ' ἀρπαχθῶμε μολλίμὰ μὲ μαλλιά μετ' ὁν Ἀρχιεργατῆν γιὰ νὰ χωρέσουν δία.

— Ὀκλιζόμενος ὄδεν μὲ ὀλην τὴν ἀπαραίτητον γενναϊότητα ἐγκρίνω: Κ. Παπαπαναγιῶτου «Ἠθελ» (συντομωμένον) Νίκου Γ. Καρελλά «Γέλιο-Κλάμμα», Κίμωνος Ἐνθου Ἀνάστασις (εὐχαριστῶ) τὸ πῆδον δὲν θὰ ἦτο καλόν), δίδος Εὐσταθίος Τζῶνης «Πικρὸ Ἄκρον» (εὐχαριστῶ), Χ. Μαρκέτου «Τραγοῦδι τῆς Βάρκας», Β. Κόστογλου «Ξεγέλασμα», Μαρκου Πρίντζη «Σὲ μιά δασκάλα», δίδος Ἀνθῆς Φιλλύρα «Φεύτρα Ἀγάθη», Α. Φ. Π. «Δημιουργία» (σκέμεις δὲν πολυδημοσιεύω), Γ. Ἐλάτη «Νύχτες» (ἂν μετὰ τὴν διόρθωσιν σὰς εἶνε καλῆ).

— Θὰ ἐνέγρῃναι καὶ τὰ σατυρικὰ τῶν κ. κ. Ἰ. Σταύρου καὶ Ν. Στικῶ ἂν ἦταν πῶς ζουμαρὰ στὴν ἐνοια — Ἐπ' οὐδὲν λόγῳ θὰ ἐνέγρῃναι τὸ «Φίλημα» τοῦ κ. Δ. Δάμψα διότι εἶνε ἀντιγραφή. Περίμῳ νὰ μὴ στείλετε καλλίτερα ἔργα σὰς κ. Ροῆ Τυπαλέ, Γ. Κασὸ, Κ. Δεστον, Γ. Σιλίβεσ, Ἰ. Σπηλιῶδ, Ἰ. Φίλε, (ἂν δὲν σὰς ἐκαμα καθόλου λογον, θὰ πῆ διὰ δὲν ἐλήφθησαν). Ταξ Ζαφειδὸς διὰ νὰ τὰ ἐγκρίνω. Προσπαθῆτε τὰ ἔργα σὰς νὰ ἔχουν λογικὸν ἐριθόν, ἡ κατεριχὴ ἰδέαν νὰ ἐξελίσσεται φυσικά, νὰ μὴ ἀνακατεύετε πολλὰς καὶ ἀλληλοσυγκρουστικὰς ἐπινοίας, νὰ ἐκφοβίζετε σαφῶς καὶ συγκεκαλυμμένως ὅτι θέλετε νὰ πῆτε καὶ νὰ προσέχετε εἰς τὸ μέτρον τοῦ στίχου καὶ τὴν ὀμοιοκαταληξίαν. — Διηγημὰ σὰς δὲν ἐλαβα καθόλου, οὔτε καὶ ἐπροσέθεσας, δις Δομνική Ζαδέ. Βεβαίως ἐνεῖτο ποῦ ἐδίξε σὰς καὶ τὴν φιλίαν σὰς διὰ τῶν Ἰδίων πόνων καὶ ψευδοῦσιν μάλιστα, εἰ σὲ τὸ ὀλιγώτερον ἀγένης. Ἐὼ δὲν παρακαλοῦθὼ τὰ Ἰδιαιτέρως: εἶνε δουλειὰ τοῦ λογιστῆριον, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ λογιστῆριον ἠδύνατο νὰ ὑποτινῆθῇ ἀπὸ τὰ συγκεκομμένα ὀνόματα δις ὁ κύριος αὐτὸς ὄνοματι νὰ θίξῃ δύο ἀπὸ τὰς προσφιλετέρας ἀναγνωστῆρας τῆς «Σφαιρας». — Μετὰ χαρὰς σὰς ἐπαναβλέπω κ. Μιμῆ. Ἐπειδὴ τὰ περὶ ἀκριβείας πολλοῦς γράφοντας ἔχουν ἀποσοκλήσει, θὰ δημοσιεύσω μόνον τὸ 2ον τεροκτύσιον — Νὰ ἂν εἶνε μεγάλον μόνον κ. Ἰνκοναῦν.

— Εὐχαριστῶ πολὺ κ. Μ. Ἀθηναίῃ εἰς τὸ σημεριῶν ἠροσιεύματα περὶ τοῦ Γενναίου καὶ τῆς ἀστυνομίας τῶν ἠθῶν ὀμίλησαν ἠθῶ ὀν Ἀγκαθάγγελος, Μητροπολίτη καὶ Βλάρης. — Μὲ ἀναγκάσει κ. κ. Ἰ. Χ. καὶ Θεμ. Τε νὰ λάβω ἓνα γυικὸν μέτρον: εἰς ὅποιον μαζὶ μετὰ τὰ ἔργα του δὲν μποῦν στέλλει καὶ τὸ πραγματικὸν ὀνομά του — ἀεξοφῆτος: ἂν τὰ ἔργα του ὑπογράφῃ μὲ ψευδώνυμον — δὲν θ' ἀντιτὸ καθόλου. — Εἶνε με ἄλα αὐτὰ ποῦ μοῦ σ' εἶλατε κ. κ. Ἰ. Ἀργυριῶν, Ἀργ. Ἀσ ἔρη καὶ Ἀετιδέ (sic). — Ἀρεῖς ὅπως φιλοσοφικὰς σκέψεις, αἰσλοῦντες ἴποκειμενικῆς, μεταφορικῆς καὶ ἀεκόθα δὲν ἠδημοσιεύω, κ. κ. Π. Γλαξ Ἀμκωνορὸς Χαλκ., Π. Μπεράν, Ν. Στικέ, Τ. Ξεῶν. καὶ Σ. Σωτήρη.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΜΕΤΑΣΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ 10 ΛΕΠΤΑ ΚΑΘΗ ΜΕΣΙ

Ἀνταλλάσσω ἐρωτικὰς ἐπιστολάς μετ' ἐσοκρινίδας. Προτιμῶνται αἱ τὸ Βόλου, Αἰρῆσσης, Πειραιῶς, Ἀθῶν καὶ Πατρῶν, ἀειθυσῆς Κόκης Βερεῖο π. γ. Βόλου.

— Ὁρατὰ μου συνεπιθῆκαί μετὰ τὰ μαῦρα γυαλιὰ Νέον Φαληρον Γρίτην ὀγχεσε ἀνταλλαγῆν κ. π. γ. Ριῶργος Σπηλιωτοπούλος π. γ. Ἐνταῦθα.

— Δεσποινίς μετὰ τὸ κόκκινα καὶ τὸ χρυσοῦ σιρῆτι εἰς τὰ μαλλιά' ἀνθυσῆσε συνάντησιν μας εἰς Ζαπέων προπαρασθῶσαν Παρασκευῆς; εὐρίσκαι καὶ προσσηνῶς εἰς Πάτρας. Γνωστοποιήσατὸ μου διειθυσθῆσιν σὰς. Φ. π. γ. Πάτρας.

— Τῆς φιλήτη Εὐαγγελίᾳ Βάρου Χανιά. Ἐλαθον εὐχαριστῶ μετὰ ἐγκαταστάσιν σὰς, ἀναμένω. «Μα-ραμμένο Τριαντάφυλλο».

— Ἀνταλλάσσω μετ' ἐσοκρινίδας Ἀθῶν Πειραιῶς ἐπιστολάς καὶ κ. π. Δειθυσθῆς μου «Χρυσὸ Γαλῶν» Γραφεῖα Περιόδικου «Σφαιρας».

— Γὰ νὰ δῶτε τίς αἰματωσάσζουσες πηλγῆς μου δέχομαι ἀνταλλαγῆν κ. π. γ. ἐπιστολῶν μετ' ἐσοκρινίδας καὶ κυρίως μορφομένης. Γράφατε «Ρεβιῶν Ἀχρῆ» π. γ. Ἀθήνας.

ΤΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδίζω μ' π'λί μ' Ού λίκους στ'ν άναμπα...

μίν τ'ν μακορίτ' του Βουρουσιώφ—μακαρόνια στ'ν ψ'χη τ'—όπ' έλιέτ' πώς βεήηι ένα γιατρο...

Τί τά θέλ'ς τί τά γυρέβ'ς όμοιους κακά είναι τά ψέματα...

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Γραμμένο για τή γιορτή του πολυκλαύστου θείου μου 'Ηλία.

Με κρίνους και με γιασεριά τόν τάφο σου θά ράνω και μιά παράκλησι τρανή...

Νά σου είπωδν προσμένοντες με πόνο και με λύπη γιατί άργησες...

Εύπνησε πιά προσμένονσε! Δέν φεύγω σήκω πάμε άχ! δέν ευπνάνε οι νεκροί...

Κυπαρισσία, Ιούλιος. Ματίνα Βενετσιανοπούλου Σ. Σ. Τό είς τό προηγούμενον φύλλον δημοσιευθέν ποίημα...

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1920

(Εκάστη έγκρισις ή άνανέωσις διά τό 1920 δραχμή μία. Οι έγκρινοντες ψευδώνυμα πρέπει να μάς γράφουν τό όνομα και τήν διεύθυνσίν των.)

- 'Αηδών Βοιωτίας', 'Χρυσό Γαλόκι', 'Ρεβιούλ' Δ'ββέλ', 'Νεφεληγερέτης', 'Ξανθός Δούξ', 'Σκορπιός', 'Αλιγεύς', 'Ξενιτεμένο πουλί', 'Α'θή Φιλόρα', 'Ραΐσμένη Καρδιά', 'Αγριολούλουδο του μετώπου', 'Μαϊναροξός', 'Επαίτης', 'Σβρυμένο Δασίερί', 'Ερωτευμένη Μούσα', 'Καταδιώκται του Κεράλ'.

ΕΥΤΥΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Τού καύσου της ξεσθός: όσπερει φασολάς κοφοβραζόντος κάμου του άτυχές εν τ'φ ιδρώς κολυμβήσδος...

μοι έκβήκεν ή πιτέα—γυδαίστι πιτιά. Και γάρ ύπάγας είς τ'ς άβυθιόσας κεκατελημμέναι ήν άποκρίσαν αι καρβίαι...

Ο Αγκυθόγγελος

ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

'Ανάλαφρες και πεταγιές ή κοπελοΰδες—για ίδέ, τες όλο γέλια και χαρά, τρέχουν πετούν σαν πεταλοΰδες...

'Εκει στής θάλασσας τ' ολόδροσο νεράκι γυρέρουν νάρβουν τή δροσία, για να δροσίουν τ'ά γαμένο τους κορμάκι...

Κι' έν'φ με χάρι μέσ'στη θάλασσα πηδάνε και τ' άφρισμένα κύματα χτυπούν τών νέων ή καρδιές γοργοχτυπάνε βουβοί κυττάζουν και περνούν...

Διον. Κ. Ζαννίδης

ΤΗ ΔΕΞΩΝΗΜΑΤΑ

'Ι. Μορένο. Κοντεύσει να μωράνετε τόν άτυχή 'Αγκυθόγγελο και τήν άτυχεσίεσαν Γαρεφούλαν.—Μαϊανδρον. Σάς ενεγράψαμεν από τον 77ον αριθμόν, λογισμός εν τάξει με πλεόνασμα δύο δραχμών.—Δ. Ζορμ. 'Ελήφθη άργά...

ΕΥΤΥΧΗΣ ΓΑΜΟΣ

Είς τό ιστορικό Δαδί τής Λοκίδος μία σεμνή έορτή έλαβε χώραν πρ' ή μερών, έορτή άδελφώσεως δύο εκ των καλλιτέρων τής πόλεως...

Είς τό ιστορικό Δαδί τής Λοκίδος μία σεμνή έορτή έλαβε χώραν πρ' ή μερών, έορτή άδελφώσεως δύο εκ των καλλιτέρων τής πόλεως...

'Ο α' τόμος τής 'Σφαιρας' χαρτόδατος, πωλείται είς τ'ς Ροαφίνας μας άντί δραχ. 12.

Του Βλάση τα καρώματα ΔΟΥΛΙΚΑ

'Η καρδιά μου περιβόλι έχει γίνει, ο' Ματιώ φιλοσοφώδη, μπακτσές με πέντ' άηθόνια, κι' όποιος—ΐψ!—σε καταραστή νάν τού κοπούν τά χρόνια...

γιατί είσαι σ'ηξοκέλευθη όπως όλα τά δουλικά κι' έσύ και έξοεις να σενουλάρης τής δουλειές σου τόια κι' ένα-ξη-νέμα καλά; 'Ενώ, ο'ε σταυροπαναγιά, από άνεκαθεσ έχω άηδιά...

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΔΗΛΩΣΙΣ

'Επειδή, δεδωμένης τής άνατασασίας, ή όποία επικρατεί είς τό ταχυδρομείον, κάθε παραλείψις ή άσάφεια περί τήν διεύθυνσιν...

ΕΥΤΥΧΗΣ ΓΑΜΟΣ

Είς τό ιστορικό Δαδί τής Λοκίδος μία σεμνή έορτή έλαβε χώραν πρ' ή μερών, έορτή άδελφώσεως δύο εκ των καλλιτέρων τής πόλεως...

Είς τό ιστορικό Δαδί τής Λοκίδος μία σεμνή έορτή έλαβε χώραν πρ' ή μερών, έορτή άδελφώσεως δύο εκ των καλλιτέρων τής πόλεως...